

Sivas'ta Kemalistler Tuttu Faşistler Vurdu Seçimlerde 2 Temmuz'u İstismar Ettirmeyeceğiz! Düzen Partilerine Tek Bir Oy Vermeyeceğiz!

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN !

KOMÜNİST

KÖZ

AYLIK KOMÜNİST GAZETE

FİYATI: 0.25 YTL (KDV DAHİL)

HAZİRAN ÖZEL SAYISI No: 1

2 TEMMUZ SİVAS KATLIAMINDAN FAŞİSTLER KADAR KEMALİSTLER DE SORUMLUDUR!

2 Temmuz deyince 14 yıldır aklımıza Sivas gelir. Sivas'ta Madımak Otel'i, Madımak Otel'i'nde faşist bir saldırının dumanında can verenler... Yani on ikisinde Koray Kaya ve on altısındaki ablası Menekşe... Yani faşistler oteli taşa tutarken elindeki tahta elbise askısını "Gelen olursa şöyle bir karınlarından dürterim" diyerek bir türlü bırakmayan altmış altılık Asım Bezirci... Yani dizeleri, sazları, semahlarıyla bildiklerimiz, bilemeden yitirdiklerimiz çıkmaz aklımızdan.

2 Temmuz bir faşist katliamı adı. Öncesinde planlanmış, örgütlenmiş bir katliamın adı. Faşistler yerel gazeteler aracılığıyla günler öncesinden katliam için gerekli psikolojik ortamı hazırladılar, katliamdan bir gün önce ev ev dolaşarak bildiriler dağıtarak takipçilerini katliama çağırdılar. Faşist ajitatörler saatlerce Madımak otelini hedef gösterdiler. Savunmasız şekilde kısırlanmış bir gruba kendilerine yakışan tarzda, polis desteğini de arkalarına alarak saldırdılar.

Faşistler, faşistlerle direk teması olan tüm güçler katliamı destekledi. Nizam-ı Alem ocaklarından MHP'ye tüm faşistler 2 Temmuz'u büyük bir gaza olarak alkışladı. Ancak 2 Temmuz'da yer alanlar faşistlerle sınırlı değildi. Bugün kendisini demokrasi ve hoşgörü aşığı olarak pazarlamak isteyen Tayyip Erdoğan'ın o zamanki partisi olan Refah Partisi'nin belediye başkanı kitleyi otel yönlendiren konuşmalar yaptı. Refah partililer de Aziz Nesin'i linç etme girişiminde bulundular. Olaylar bittikten katillerin avukatlığını üstlenen sözde demokrasi aşıklarından biri de, Tayyip Erdoğan'ın parti arkadaşı Şevket Kazan'dı.

2 Temmuz'da sadece faşistler yoktu. Bugün 2 Temmuz'u dinci gerici olarak gösterip tüm sorumluluğu şeriatçıların üstüne yıkmak kolay ve alışılmış bir yöntemdir. Öyle ki 2 Temmuz yaklaştıkça "Şeriatçılar aydınları diri diri yaktılar. Bu tür katliamların bir daha yaşanmaması için bizi destekleyin" diye ortaklıkta dolanmaya başlayan CHP'lilerin sayısını kimse yadigaraz. CHP ve diğer Kemalistler de kendilerini 2 Temmuz mitinglerinin değişmez bileşeni olarak görürler. Oysa bu yalanın kuyraklısudur. Zira CHP'si, bürokratları ve askerleriyle tüm Kemalistler kendilerini istedikleri kadar laikliği bekçisi, Alevilerin koruyucusu olarak gösterebilirler hepsi 2 Temmuz'dan sorumludur.

CHP 2 Temmuz'dan sorumludur. Bugünün CHP'sinin ezici çoğunluğunu oluşturanlar 1993 yılında SHP'de yer alıyorlardı. 2 Temmuz 1993 yılındaysa SHP 11 bakanıyla hükümetteydi. Sivas'ın merkezinde faşistlerin cirit attığını bilmesine karşın SHP Pir Sultan Şenlikleri'nin Sivas'ın merkezinde olması için bastırdı. Faşistler saldırıya geçince de olayların bastırılması, oteldekilerin kurtarılması için kilini kıpırdatmadı. Başbakan yardımcısı Erdal İnönü'nün tek yaptığı kuşatma altında kendisini telefonla arayan Aziz Nesin'e "sakin olun, olaylar yatışacak" telkininde bulunmak oldu.

Kemalizm'in bayraktarlığını kimselere kaptırmayan NATO paşaları 2 Temmuz'dan sorumludur. 2 Temmuz günü şehrin içindeki askeri birlikler boşaltılmış, PKK operasyonu yapmak bahanesi ile kent dışına çıkarılmıştır. Otelin önüne göstermelik olarak getirilen askerlerse otelin içindekileri kurtarmak yerine saldırganların "can güvenliğini" sağlamaya çalışmıştır. Böylelikle laikliğin bekçisi olduğunu ileri süren generaller bir kez daha kendilerinden bekleneni yapmış, ordunun kimi ve neyi beklediği, kime ve neye karşı savaşacağı bir kez daha görülmüştür. Kürt halkına kan kusturmaya giden silahlı birlikler Madımak otelinin önünde faşistlere kol kanat germiştir.

2 Temmuz'da Kemalistler tutmuş, faşistler vurmuşur. Kibriti çakanlar faşistler olsa da Madımak Otelindekileri bir kapana itekleyen, saldırı sırasında bu kapanda oyalayan

sosyal demokratlardan başkası değildi. Ordu ve polis faşistlerle aynı safta yer alıyordu. Bugün Sivas'ın faturasını faşist bir gürüha çıkarmaya çalışanlar kimseyi yanılmamalı. 2 Temmuz şeriatçıların, faşistlerin ve Kemalistlerin, onların hizmetkârı oldukları devletin tertibidir. Tüm bu güçlerin ortak katliamıdır.

2 Temmuz bir ilk değildir. Alevilere yönelik saldırılar bu topraklarda yüzyıllardır sürmektedir. Osmanlı İmparatorluğu'nun paşaları daha Türkiye Cumhuriyeti'ni kurmadan evvel Koçgiri Ayaklanması'nı bastırırken Alevi kanı dökmeye başlamıştır. O gün bugündür Dersim, askeri kuşatma altındadır.

Aleviler 2 Temmuz'dan önce de kitlesel kıyımlarla yüz yüze kaldılar. Kemalist ordu daha yola çıkarken önce Koçgiri'de sonra Dersim'de Kürtlerin ayaklanmasını bastırmak için Haydaran'da, Ovacık'ta, Halboru'nda on binlerce Alevi Kürdü katletmiştir. 1938'de Munzur'u günlerce kızıla boyamakla yetinmeyen Kemalistler katliamda kullandıkları "tunc ellerini" sürekli hatırlatmak istemesine Dersim'in ismini Tunceli diye değiştirmişlerdir.

1978 yılında yine CHP hükümet iken, Malatya'da, Maraş'ta, Sivas'ta üstlerine satırlarla hücum edilen, evleri, işyerleri tahrip edilen, katledilen ve tecavüze uğrayanda yine Aleviler oldu.

Alevilere yönelik tüm büyük saldırılarda ve kıyımlarda Kemalistlerin parmağı vardır. Koçgiri'den Dersim'e Türk Devleti'nin ilk yirmi yılında Alevi kanı döken CHP'nin kurucuları ve yöneticileriydi. 1978 yılında Malatya'da, Sivas'ta, Maraş'ta Alevilere yönelik saldırılar meydana gelirken hükümette CHP oturuyordu. Baykal ise bakandı. 2 Temmuz Sivas katliamında bugünkü CHP'nin ana gövdesini oluşturan o zamanın SHP'si koalisyon ortağıydı. Alevilere yönelik büyük saldırıları ya Kemalistler bizzat planlamış ya da bu katliamları faşistlerle işbirliği içinde tezgahlamışlardır. Yine Alevilerin yoğunlukta olduğu varoşların polis panzerlerinin işgaline uğradığı dönem MHP-DSP koalisyonu dönemidir.

Alevi-Sünni çatışması bir yalandan ibarettir. Devlet tarafından uydurulmuştur. Aleviler daima devlet ya da faşistler tarafından saldırıya uğramışlardır. Ancak Alevilerin hedef tahtasına oturtulmalarının nedeni Alevi olmaları değildir. Saldırıların nedeni Alevilerin bağlı oldukları mezhep değil, devrimcilere ve Kürtlerin mücadelesine destek vermeleridir. Her türlü devrimci kalkışmayı ezme yeminli olan Kemalistler ve faşistler bu nedenle Alevilere saldırmışlar, Alevilere saldırdıkları de asıl olarak devrimcilere ve Kürtlerin mücadelesine darbe vurmak istemişlerdir. Kemalistlerin ve faşistlerin Alevileri devlete ve sermayeye yaklaştırmak isteyen kesimlerle bir problemi yoktur. Örneğin Cem Vakfı bugüne dek hiçbir saldırıya uğramamıştır. Bu doğrultuda gayret gösteren Rıza Zelyut kendisine MHP'de rahatlıkla yer bulabilmiştir. Şimdi de Alevi kimliklerini kullanan burjuvazinin bu hizmetkarları CHP-MHP koalisyonunun kurulması için kollarını sıvamış durumdadırlar.

Kemalistler şeriatçılara karşı değildirler. Sürekli şeriatçılarla didişir görünseler de Kemalistler oldum olası gerek gördükleri takdirde şeriatçılarla işbirliği yapacak kadar fırsatçılardır. Hatta Kemalizm'in önceli Kuvayı Milliyi hareketi de CHP'nin temellerinin atıldığı dönemdeki ilk belgelerde laik ve cumhuriyetçi bir çizgi ile uzaktan yakından ilişkisi olmayan bir siyasi tutumu yansıtmaktadır. O gün bugündür de CHP ve Kemalistler daima dini siyasete alet etmek için her fırsattan yararlanmış ve kimi zaman laiklik düşmanı diye suçlandıkları akımlarla yeri geldiğinde koalisyon kurmaktan geri kalmamıştır. Nitekim 1974 yılında hükümeti kurmak için Erbakan'lı

MSP ile koalisyon kuran CHP idi. 1990'lardan itibaren Fethullah Gülen'in okullarına övgüler düzen Ecevit'ten başkası değildi. Şimdi de «ya Allah bismillah allahükbek» sloganlarıyla devrimcilerin ve Alevilerin üzerine yürüyen faşistlerle koalisyon hazırlığı içindedirler.

Kemalistler faşistlerle ittifak kurmaya hevesliler. Maraş, Malatya, Sivas katliamları Kemalistlerle faşistlerin, CHP ile MHP'nin birbiriyle didişir görüldüğü dönemlerde meydana gelmişti. Birbiriyle sürtüşme içinde olan bu iki kesim Alevi kırılmalarına yol açan tertiplerin yolunu birlikte döşemişlerdi. Yaklaşan 22 Temmuz seçimlerinde AKP'yi zayıflatmak isteyen bu iki kesim şimdi birbiriyle ittifak arayışları içinde. Dün sözümona kavgalı olan bu iki parti bugün seçim sonrasında ortak bir hükümet kurmanın hesaplarını yapıyor. Dün kavgalıyken bize kan kusturanların, AKP'ye karşı ittifak kurdukları zaman başımızda hangi çorapları öreceğini görmek zor değil. 1999 seçimlerinden sonra kurulmuş DSP-MHP-ANAP hükümeti bunun bir örneği. DSP-MHP koalisyonundaki saldırıların, gözaltıların, faili meçhullerin, işkencenin boyutları 12 Eylül dönemine rahmet okutacak büyüklükteydi. F-Tipi saldırılar 12 Eylül döneminde değil DSP-MHP koalisyonu döneminde hayata geçirildi. Şimdi CHP ve MHP her temel konuda anlaşıkıklarını söylüyorlar. Demek ki bu iki partinin kuracağı koalisyon Alevilere yönelik en büyük katliamların planlandığı ve hayata geçirildiği bir koalisyon olacak.

"2 Temmuz'u unutmaz!" Seçimler yaklaşırken Kemalistler ve faşistler Alevilere böyle sesleniyorlar. 2 Temmuz'u istismar ederek kendilerini şeriat karşıtı, Alevilerin biricik koruyucusu göstererek Alevi oylarını kapmaya çalışıyorlar. Alevi oylarının desteğiyle AKP'yi geriletmenin hayalini kuruyorlar. Baştan aşağı yalan üzerine kurulu seçim kampanyalarında Kemalistlerin söylediği tek doğru şey bu. Evet, Aleviler 2 Temmuz'u unutmamalı. Sadece 2 Temmuz'u değil Koçgiri'yi, Dersim'i, Malatya'yı, Maraş'ı unutmamalı, Gazi Ayaklanması'nı daima hatırlamalıdır. Tüm bu kıyımların sorumlusunun faşistler ve onlarla kol kola girmiş Kemalistler olduğunu bir an bile akıldan çıkarmamalı. Alevi emekçilerin 22 Temmuz günü faşist gürüha "gazanız mübarek olsun" diyenlerin üye olduğu AKP'ye, Maraş'ın katillerinin milletvekili aday olduğu MHP'ye verecek bir tek oyu yoktur. Ama tüm bu katliamların sorumlusu olan CHP'ye de oy vermeme buna niyeti olanların vazgeçirmem için çaba göstermelidir. Bu tutumu benimsemeyen 2 Temmuz'da can verenleri anmak mümkün değildir.

Madımak Otel'i kundaklanmadan birkaç saat önce Sivas Merkez'de heykeli yerlerde sürüklenen Pir Sultan Abdal susturulamayan sayılı "Bir gün mahşer olur suçlu suçsuz orda bilini" demişti yüzyıllar öncesinde.

2 Temmuz'un hesabı da devlete değil de kendi güçlerine güvenen işçilerin ve tüm ezilenlerin yaratacağı böyle bir mahşer gününde sorulacak.

Sivas katliamının hesabını savaşan işçiler soracak, hesap sorulacaklar arasında CHP de bulunacak. Ancak bu mahşere ihtiyaç duyanlar, bu mahşere yaratmaya aday olanlar öncelikle düşmanlarını iyi bilmeli, onların aldatmacalarını kulak asmamalı. Bu mahşerin seçimle yaratılmayacağı açık olsa da seçim de dahil olmak üzere her fırsatta düşmanlarını ve uşaklarını güçlendirmek üzere değil zayıflatmak için hareket etmeli.

**Sivas'ta Kemalistler Tuttu Faşistler Vurdu
Seçimlerde 2 Temmuz'u İstismar Ettirmeyeceğiz
Düzen Partilerine Tek Bir Oy Vermeyeceğiz**

Kemalistler İktidarda Faşistler Devrede

1977 seçimlerinden CHP % 41'le birinci parti olarak çıktı ve 78 Ocak'ta Ecevit'in başkanlığında iktidara geldi. CHP iktidarı aynı zamanda faşistlerin güçlendiği ve herhangi bir engelle karşılamaksızın çeşitli illerde Alevilere, devrimcilere ve Kürtlere dönük organize saldırılarda buldukları bir dönem oldu. Bu katliamlar arasında Malatya, Sivas, Elazığ ve Maraş özellikle öne çıktı. Hemen hepsi faşistlerin kendi elleriyle düzenledikleri provokasyonlarla başlatıldı, MHP'li faşistler AP'li ve MSP'li kitleleri de bu saldırılara katmayı başardılar. CHP iktidara geçtikten sonraki ilk üç ayda tam 187 kişi faşistler tarafından öldürüldürken, Malatya katliamında 8 kişi öldü, 100 kişi yaralandı, 100 işyeri ve konut tamamen tahrip oldu, 960 tanesi zarar gördü. Sivas'ta ise 5 kişi öldü, 50 civarında kişi yaralandı. Elazığ'da ise Eylül ayında 15, Kasım'da 9 kişi öldürüldü.

Elazığ ve Yozgat'ta CHP giderek tabela partisine dönerken, faşistler kente tamamen hâkim oldular. 1978'in Nisan-Ağustos döneminde faşist saldırılarda ölenlerin sayısı 153'e ulaştı. Bu saldırılar karşısında CHP hükümeti sıkıyönetim ilan etti. 1978 yaz sonunda, faşist terörün sonuçları karşısında "anarşiyi önlemeye" ithamıyla giderek daha çok yüzyüze gelen CHP iktidarı; büyük kentlerde jandarma birliklerini görevlendirerek, günlük hayatta denetim, önlem ve baskıları yoğunlaştırarak fiili bir sıkıyönetim uygulamasına geçti. Ancak bu uygulama faşist saldırıları önlemek şöyle dursun, saldırılarda ölenlerin sayısı ikiye katlanarak her ay 100'ün üstüne çıktı: Eylül 120, Ekim 106, Kasım 106... Maraş katliamı ise faşist saldırıların adeta doruk noktası oldu.

Maraş'ta yapılan katliamın üzerinden 29 yıl geçti, katliamların hesabını soracağı diyenlerin büyük bir kısmı bugün, bu katliamın hesabını sormayı unutmuş gibi görünmektedir. Katliamı yapan faşistlerin ısrarla «değişmedik, biz eskiden ne işek şimdi de oyu» demelerine rağmen, onların değiştiklerini iddia ederek, yeni Maraş'ların yaratılmamasına yönelik reflekslerin yitirilmesi neden olunmaktadır. Bunun en bariz göstergesi önümüzdeki seçimlerde ortaya çıkmaktadır. 78'de faşist saldırıların bir numaralı hedefi olan Aleviler arasında bu saldırıların bizzat planlayıcısı olan MHP'ileri desteklediklerini açıklayanlar çıkmaktadır. Birçoğu ise CHP'ye destek vererek faşistleri olası bir CHP-MHP koalisyonu ile iktidara taşımaya hizmet etmektedir. Bu bakımdan önümüzdeki 2 Temmuz'un CHP ve MHP'nin ne olduğunun hatırlanması bakımından önemli büyüktür.

Katliamın Başlama Vuruşu:

Çiçek Sineması'nda Patlama

Maraş katliamına dönüşen olaylar zincirinin ilk halkası her yerde olduğu gibi bir provokasyondur.

ÜGD (Ülkücü Gençlik Derneği) tarafından getirilen "Güneş Ne Zaman Doğacak" isimli film, 16 Aralık 1978'de Maraş Çiçek Sineması'nda gösterilmeye başlanır. Filmin bitimine az bir süre kalmışken salonda tesiri az olan bir patlama olur. Önceden hazırlanmış 30-40 kişilik faşist bir grup, "Bunu solcular attı" diye, diğer seyircileri tahrik eder, sloganlarla PTT ve CHP binasına saldırırlar. Bombanın faşistler tarafından atıldığı sonradan tespit edilmiştir.

20 Aralık'ta Yeni Mahalle'de sol görüşlülerin ve Alevilerin

gittiği Akın Kiraathanesi'ne patlayıcı madde atılır, ertesi gün faşistler iki Töb-Der'li öğretmeni öldürür.

Faşistler ve sağcı gruplar, öldürülen öğretmenlerin cenaze törenine saldırmak için geçeden çevre il, ilçe ve köylere adam göndererek çağrı yaparlar. Faşistlerin ve din görevlilerinin propagandasının sonucu, 22 Aralık'ta on bine yakın bir kitle Ulu Camii'nin etrafında ve cenazelerin geleceği güzergâh üzerinde toplanır.

Öğretmenlerin cenazesini Ulu Cami'ye götürmek üzere yola çıkan kortej yolda polis ve askeri birlikler tarafından tek tek aranan ellerindeki pankartlara varıncaya dek, üzerlerinde ne varsa toplanır. Kitle anti-faşist sloganlar atarak kent merkezindeki Ulu Cami'ye yaklaştığı esnada faşist topluluk saldırıya geçer. Ardından "kitlenin üzerine aptarmalardan sandalyeler, briketler, kaleden taşlar, silahlar, camiden takunyalara varıncaya kadar her şey atılır." Faşist saldırganlar gruplar halinde, şehir içine dalmış, Alevilerin yoğun olduğu mahallelere dağılarak önüne geleni dövmeğe, ev ve işyerlerini tahrip etmeye başlamıştır. Bu çatışmalar sonucunda üç faşist ölü.

Ertesi gün MHP ve ÜGD adına belediye hoparlöründen yapılan anonlarda halk üç "şehit"in cenazesine katılmaya çağırılır. Faşist gruplar bir yandan da 23 Aralık 1978 günü yapılacak katliamın planını gözden geçirmektedir. Saldırı için gerekli sopa, demir çubuk, benzin ve gaz, paçavralar, kazma, kürek gibi araç ve gereçlerini tamamlayarak evlerde saklamaya; saldırıyı yönetecek kadrolarını belirleyerek eksiklerini gidermeye çalışırlar.

Gelişmelerin iyiye doğru olmadığını gören Alevilerin, CHP ve diğer sol partilerle demokratik kitle örgütlerinin temsilcilerinden oluşan bir grup, aynı gün Valiye, Emniyet Müdürlüğüne, Jandarma Alay Komutanına giderek ertesi günün olayı geçeceğinden endişe ettiklerini belirtir ve önlem alınmasını isterler. Vali ve yetkililer güvence verirler: "Devlet güçlüdür, her olayın üstesinden gelecek güçtedir. Önlemler alınmıştır. Vatandaşlar emin olsunlar." Adeta bu konplonun bir parçasıymış gibi, çevre illerden güvenlik yardımı istemediği gibi, yeterince önlem alma yoluna gidilmez.

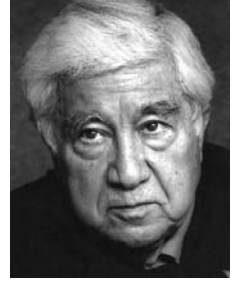
23 Aralık günü, mahallelere yaygın ve sistematik saldırı başlatılır. Devrimci güçlerin Yörük Selim Mahallesi'ne çekilme çağrısına uymayan, evlerinden ayrılmak istemeyen, çoğunluğu CHP taraftarı olan pek çok kişi faşistlerce katledilir. Resmî rakamlara göre ölü sayısı 111'dir; ancak gerçek rakamın bunun en az iki katı olduğuna inanılmaktadır. Aralarında CHP, TİP, Töb-Der, Pol-Der binalarının olduğu 210 ev 70 işyeri yakılıp yıkılmıştır.

Atılan sloganlar failleri açıkça ortaya koyar: "Komünist Alevileri öldürün!", "Alevileri yağatmayın, bunları öldüren cennetlik olur!", "Kahrolsun komünistler!", "Müslüman Türkiye", "Alevilere ölümlü!", "Komünistler Moskova'ya!", "Yaşasın Türkeş."

Haykıran sözler arasında şunlar da vardır: "Bizim liderimiz içimizde, sizinki nerede, Ecevit gelsin sizi kurtarsın", "Türkeş burada, Ecevit nerede", "Git karaöğlanınizi çağır gelsin, size yardım etsin, bizim Türkeş'imiz yanımızda"...

Maraş katliamı olmuş bitmiş, Ecevit hükümeti 26 Aralık'ta toplanan Bakanlar Kurulu'nda çareyi 13 ilde sıkıyönetim ilan etmekte bulmuştur. "Sağa da, sola da karşıyız" diyerek iktidarı korumaya çalışan Ecevit, katliamı, "Kahramanmaraş toplumsal olayları" olarak anmaktadır.

"...dışarda topluluk büyüyor, sloganlar atılıyor, mahalli idarece tedbir alınmıyordu. Genel mahallî zabıta ve askerler otelin önünde toplanmış olan bu halk kütlesine mani olacak herhangi bir harekette bulunmuyorlardı. Yukarıda beyan ettiğim gibi bu durum saat

13.30'da başladı, saat 20.00'ye kadar devam etti.

...Dışardaki topluluk bizi hedef alarak sözlü tecavüzler ve fiili tecavüzler devam ettikçe, yanımda bulunan şimdi ismini hatırlayamadığım arkadaşlar, Vilayet makamına ve Emniyet Müdürlüğü'ne telefonla durum iletildi. Bizzat ben Vali'yi telefonla bularak durumu bütün açıklığıyla izah ettim ve tedbir almasını söyledim. Bana cevaben Vali Bey, "Çok mahcubum, merak etme gereği yapılabilecektir" diye cevap verdi. Akabinde Milletvekili Uluç Gürkan ve Erdal İnönü arandı. Milletvekili Uluç Gürkan, "Her tarafta telefonla bildirdim, merak etmeyin, tedbir alınacaktır" dedi. Erdal İnönü, "Vali ile görüştüm. Yine görüşeceğim. Merak etmeyin tedbir alınacaktır" diye bildirdi. Benim dışımda,

otelde mahsur kalan diğer arkadaşlar da va ve etkinliklere katılan diğer şahıslar da telefon etti, arada bilemiyorum. Çünkü pencereden bakmıyordum. Polislerin, jandarmaların ve askerlerin geldiklerini söylediler. Gelen bu devlet kuvvetleri halka karşı ne işlem yaptılar, topluluğu dağıtmak için neler yaptılar, bunu bilemiyorum. Hatta birlikte bulunduğum diğer arkadaşlar, Tokat'tan, başka illerden takviye kuvvetler gelecek, halkı dağıtacaklar, dediler. Civar illerden bu takviye kuvvetlerin gelip gelmediklerini bilemiyorum."

Aziz Nesin'in mahkemede verdiği ifadesinden alınan bu sözlerin yanı sıra otelde bulunanların devletin çeşitli kurumlarını aradıklarına dair başka bilgiler de mevcuttur. Otelde bulunanlar telefonla Sivas Valisi'ni, Emniyet Müdürlüğü'ne, diğer yetkilileri arayarak önlemlerin artırılmasını istediler. Bununla da yetinmediiler, telefonla Ankara'da bulunan Başbakanı, Başbakan Yardımcısını, İçişleri bakanı'nı, parti liderlerini ve milletvekillerini aradılar. 1987-1991 dönemi SHP milletvekili Arif Sağ da, telefon başından ayrılmıyor, Ankara'da SHP milletvekili Cevdet Selvi'yi, Bakan Seyfi Oktay'ı, İstanbul eski belediye başkanı Nurettin Sözen'i arayarak saldırıyı anlatıyor, bir an önce önlem alınmasını istiyordu. Otelde bulunan Aziz Nesin de SHP Genel Başkanı ve Başbakan Yardımcısı Erdal İnönü ile Çalışma Bakanı Mehmet Moğoltay'la görüşerek kan güvenliklerinin sağlanmasını istiyordu.

Ulaşılan her yetkili, "Korkmayın, her türlü önlem alınmıştır" yanıtını veriyordu. Saldırganların amacını sezinleyen Sivas Valisi Ahmet Karabilgin de saat 14.30'da Başbakanı ve İçişleri Bakan'ını telefonla arayarak bilgi verir. Saldırının giderek bir katliama dönüşeceğini gören Sivas Valisi, çok tedirgin olur ve Ankara'yla telefon irtibatını hiç kesmez. Saat 14.40'ta yeniden İçişleri Bakan'ını ve müsteşarını arar, saldırının artık bir katliama dönüşmekte olduğunu bildirir. Vali, Saat 18.45'te Başbakanı ve İçişleri Bakan'ını tekrar arar ve mutlaka yardım edilmesini gerektiğini bildirir. Çevre illerden de yardım istenmektedir.

Sivas'a Tokat Emniyet Müdürlüğü'nden 20 polis; Kayseri Emniyet Müdürlüğü'nden 31 Polis, Jandarma Komutanlığı'ndan 20 Jandarma olmak üzere 71 güvenlik görevlisi gelmiştir. Sivas Tugay Komutanı 6 bin kişilik asker mevcudundan yalnızca 30-40 acemi er göndermiştir. Askerler saldırganların arkasında bir yerde nöbet tutarcasına bekletilir. Bir ara Tugay Komutanı da olay yerine gelir ve sağa sola bir göz attıktan sonra ayrılır.

Bütün bunlar göstermektedir ki hükümette olan SHP saldırıyı izlemekle yetinmiş, şeriatçılığa karşı laikliği savunucusu Kemalister saldırının olup bitmesine göz yummuştur. Devletin parlamentosu ve ordusu saldırı karşısında kılını kırıpırdatmamıştır.

1991-1996 Yine Kemalistler İktidarda Faşistler Devrede!

Tansu Çiller'in kurduğu DYP-SHP Koalisyon Hükümeti 25 Haziran 1993'ten, 25 Aralık 1995 seçimlerine kadar sürdü. Madımak Katliamı bu hükümetin ilk aylarında gerçekleşti. 1995'in Eylülü'nde güvenoyu alamayan 51. hükümeti takiben yine Çiller başkanlığında DYP-SHP koalisyonu iktidara geldi. Bu kez dış işlerinden sorumlu başbakan yardımcısı Deniz Baykal idi.

1991-1996 dönemi, başta Kürtler, Kürdistanlı sosyalistler, devrimciler, aydınlar olmak üzere, Türkiyeliler sosyalist ve komünistlere karşı açılan savaşın en vahşi dönemi oldu. Bu süreçte Kürtlere ve Türkiyeliler devrimcilere açılan savaşın en kuruşulsuz ve en acımasız dönemi yaşandı. Hemen her gün bir Kürt yurtseverinin ölüm ya da kayıp haberi gelmeye başladı, televizyonlarda Başbakanların isim isim ölüm listeleri verdiği bir dönem yaşandı. "Kürt içsadalrı listeleri", "Bin operasyon", "Örtülü operasyon", ifadelerinin ardından, Batman'da, Nusaybin'de, Diyarbakır'da gündüz gözleriyle kafalarına kurşun sıkılanlar, Vedat Aydın, Musa Anter, Namık Tarancı gibi

öldürülen Kürt yurtseverleri, satırlarla doğrananlar veya bombalanan gazete binaları, sayısız gözaltı ve işkenceler, yakılan yıkılan köyler...

1989-1991 yıllarında 42, 1992 yılında 210, 1993'de 510, 1994'de 292, 1995'te 321, 1996'da 78, 1997'de 109, 1998'de 192, 1999'da 217, 2000'de 112, 2001'de 124, 2002'de 63, 2003 yılının ilk 9 ayında 46 olmak üzere, toplam 2316 kişi fiili meçhul siyasi cinayetlerde yaşamını yitirdi. Bunların yarısından fazlası yani 1333 kişi 1992-1995 yılları arasındaki DYP-SHP koalisyonu döneminde öldürülmüştür. 1995-1996 yılları arasında da dönemin başbakan yardımcısı Deniz Baykal'dır.

Bu dönemde İstanbul, İzmir, Adana ve Ankara'da 200'e yakın devrimci, yargısız infazla uğradı. Sivas'ta Madımak Oteli yakılıp 35 insanımız katledildi. Gazi ayaklanmasının üzerine polis ve jandarmayı salan hükümette de SHP vardı.

Yeni hükümet döneminde sınır ötesi operasyonları adı altında Güney Kürdistan'da yapılan katliamlarda birçok köy bombalandı, yüzlerce Kürt öldürüldü.

Sivas'ın Sorumluluğu Burjuva Diktatörlüğünde Kanı Sosyal Demokratların Elindedir!

2 Temmuz 1993'te Ne Oldu?

Pir Sultan Abdal Kültür Etkinlikleri ilk defa 1989 yılında Pir Sultan Abdal'ın köyünde, Sivas'ın Yıldızlı ilçesinin Banaz köyünde, Pir Sultan Abdal'ı anmak amacıyla düzenlenmeye başladı. 1993 yılında dönemin SHP'li Kültür Bakanı Fikri Sağlar'ın desteğiyle etkinlikler, iki gün Sivas il merkezinde iki gün ise Banaz köyünde olmak üzere dört gün sürecek bir hale getirildi. Etkinliğin Banaz köyünde değil de Sivas merkezde başlayacak olması, açılışının Sivas Hükümet Meydanı'nda yapılacak olması, etkinlikler sırasında Pir Sultan Abdal adına bir anıtın dikilmesinin kararlaştırılması ve en önemlisi Aziz Nesin'in festivale çağırılması daha etkinlikler başlamadan büyük tartışmalar yaratmıştı.

Sivas'taki yerel gazeteler günler öncesinden bir saldırının olabileceğinin haberini veriyordu. Etkinlikler başlamadan günler önce "Müslümanlara" başlığını taşıyan ve Aziz Nesin'in Aydınlık Gazetesi'nde peygambere küfrettiğini, peygamberin aile hayatını bir hesaleve, eşlerini fahişeye benzettiğini iddia eden ve bunun hesabının sorulması gerektiğini yazan bir bildiri Sivas'ta elden ele dolaşmaya başlamıştı. Öyle ki, Hürdoğan Gazetesi 1 Temmuz günü "Sivaslı Dikkatli Ol! Tahriklere Kapılma" diye etkinlikler öncesinde uyarma gereği hissedecekti.

4. Pir Sultan Abdal Şenlikleri'nin ilk günü olan 1 Temmuz Perşembe günü Kültür Merkezi'nde etkinlikler olaysız başladı ve olaysız bitti. 2 Temmuz sabahında yerel gazetelere yansıyanlar başta Aziz Nesin'in yaptığı konuşma olmak üzere, etkinlikler sırasında yapılan ve Erdal İnönü'nün eski danışmanı, yeni Sivas Valisi Ahmet Karabilgin'in de eşlik ettiği "devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşu" çağırısı ve etkinlikte İstiklal Marşı'nın okunmamasıydı. Hakikat Gazetesi "Pir Sultan Abdal Etkinlikleri'nin Açılışında Konuşan Aziz Nesin Dinsizlik Propagandası Yaptı: Müslüman Mahallesinde Salyangoz Sattılar!" diye yazdı. Bizim Sivas gazetesi de Aziz Nesin'in etkinliklerin açılış töreninde yaptığı konuşmada Türk Milletine ve İslam'a küfrettiğini yazıyordu.

İşte Sivas, 35 aydının ve gazetecinin Madımak Otel'i'nde yakıldığı toplamda da 37 kişinin öldüğü ve 60 kişinin yaralandığı Sivas Katliamı'na tanık olan 2 Temmuz gününe bu ortamda giriyordu. Öğleden sonra saat 13.30'da Cuma namazından çıkan gruplar bir araya gelerek; "Şeytan Aziz" "Sivas Aziz'e mezar olacak" sloganları atarak önce valilik önüne sonra da Kültür Merkezi'ne doğru yürüdü ve orada bulunan 1500 kişiye saldırdı. Ezilenlerin ve sömürülenlerin izinsiz yürüyüşlerini dağıtmakta ustalaşmış Türk Polisi bu kitleye müdahale etmeyince, 600-700 kişiyle yürüyüşe başlayan kitle Kültür merkezinden ayrıldı ve gittikçe kalabalıklaşarak Madımak Otel'i'ne doğru yürüdü. "Aziz'e Ölümlü" diye bağırarak kitle Madımak Otel'i'nin önüne vardığında sayıları 3 bine yaklaşmıştı. İki saat içerisinde sayıları 15 bini bulan kalabalık, içerisinde aydınların ve gazetecilerin ağırlandığı oteli yaklaşık üç buçuk saat boyunca taşıladı. Burjuva diktatörlüğünün bütün organları, Valilik, Emniyet Müdürlüğü, Tuğay Komutanlığı, SHP-DYP koalisyonunun bakanları, Başbakan Yardımcısı Erdal İnönü, Başbakan Tansu Çiller ve Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel olayları başından sonuna kadar dakika dakika izlediler; birbirlerine telefonla haber verdiler. Bu sırada Madımak Otel'i'nin içerisinde sıkışıp kalan 150 aydın, sanatçı ve gazeteci tüm ilişkilerini kullanarak Cumhurbaşkanlığı'ndan, Başbakanlığa, Sivas Valisinden İçişleri Bakanına kadar ulaşabildikleri her yetkiliye telefonla durum anlatarak nasıl bir tehlike içinde olduklarını ileterek yardım istiyorlardı. Ve her seferinde herşeyin kontrol altında olduğu ve kendilerine en kısa sürede bir yardımın geleceği yanıtını aldılar.

Saat 20.00'ye yaklaşırken otel önündeki arabalar yakılmaya başladı. Bütün bunlar olurken Sivas Tuğay Komutanlığı'ndan ve civar illerden gelmiş olan askerler, saldırganların arkasına dizilmiş bir şekilde katileme işliyordular. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel "halk ile günlük ilişkileri karşı karşıya getirmeyin demişti"; ordu ve polis de bunu yapıyordu. Otele bidonlarla benzin taşındı. Kısa sürede alevler tüm oteli sardı. Otelin içerisindeki diri diri yanmakta dışarıda linç edilmek arasında kalmışlardı. Gelen iftayı ne sloganlarla yanar oteli izleyen kitleye, ne de yanar otele müdahale etti.

2 Temmuz 1993 günü, Sivas'ta, Madımak Otel'i'nde 35 aydın ve devrimci otelde yanarak can verdiler. İki kişi tabanca ile vurulmuştu. Yanmaktan son anda kurtulan, faşistler elinde linç edilirken son anda kurtulan 70'e yakın kişi de ağır yaralıydı.

KANLARI YERDE KALMAYACAK!

2 Temmuz Saldırıları'nın

SHP İktidarında Olması Anılamıdır!

Saldırıları sırasında kendisine telefonla ulaşan mağdurlara her şeyin kontrol altında olduğunu söyleyen dönem Başbakan Yardımcısı Erdal İnönü, olayların ardından yorum yapmaktan kaçındı. Sorulduğunda "Güvenlik güçlerimizin özverisiyle vatandaşlarımızın daha fazla zarar görmesi önlenmiştir" diye bir yorum da yapabildi. Vali Ahmet Karabilgin 2 Temmuz günü saat 13.30'da Genel Kurmay Başkanına ve Milli Savunma Bakanına durumu bildirdiğini ve saat başı gelişmeleri aktardığını söyleyerek kendisini savundu. SHP Genel Sekreteri DYP'li İçişleri Bakanı'nın istifasını istedi; İçişleri Bakanı da olaylardan Sivas Valisini sorumlu gördüğünü belirtti. Ama bütün bu olanlar burjuva diktatörlüğünün DYP ile SHP'nin eliyle süren ortak beççiliğini bozmadı. Aksine katliamdan üç gün sonra SHP-DYP koalisyonu meclisten güvenoyu alacaktı.

Elbette böyle bir katliamın altına imza atmak en çok içinde sosyal demokratların olduğu bir hükümete yakışırdı. Öyle de oldu. Sivas katliamının SHP'nin de ortağı olduğu bir hükümet sırasında, SHP'li bir valinin kontrolünde gerçekleşmesi bir rastlantı değildir. Nasıl ki burjuva diktatörlüğü imam hatipleri Refah Partisi döneminde kapatıp, idam cezasını MHP döneminde kaldırırsa, 2 Temmuz saldırısını da SHP iktidarında gerçekleştirdi. Saldırıları sonrasında devlete duyulan öfkeyi "laik-şeriatçı" eksenine döndürme başarısı ve oluşan "şeriat karşıtı", "laik" öfkeye de devletin iktidardaki laik kalkını olma şerefi SHP'ye aittir.

SHP 2 Temmuz sonrası ortaya çıkan öfkenin "laik-şeriatçı" "alevi-sünni" eksenine kaymasında önemli rol sahibidir. Sivas Katliamı'nı protesto eden 6-10 Temmuz yürüyüşlerinde "laik Türkiye" gibi devleti güplendiren değil, devleti karşısına alan "katiller mecliste" sloganı öne çıkmıştı. Çünkü 2 Temmuz saldırıları ordusuyla, polisiyle, bakanlarıyla, yargı organlarıyla

devletin nasıl çalıştığını en iyi şekilde gösteren bir örnek olmuştu. Türk ordusu, polisi ve bütün güvenlik güçleri bir oteli saatlerce taşılayıp, tutuşturan faşist bir kitleyi korumuş ve devletin tüm organları da yedi saat boyunca katliamı seyretmişler. O ülkenin Cumhurbaşkanı "Halktan kimseye bir şey olmadı, büyütülecek bir mesele yok!" diyerek neyin başında olduğunu göstermiştir. Yargı organları saldırganlardan sembolik olarak yakalanan 35 kişiye "Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'na muhalefetten" soruşturma başlatarak ve Aziz Nesin'e "dine hakaret ve devletin manevi şahsiyetini küçük düşürme" gerekçesiyle suç duyurusunda bulunarak asli görevlerinin ne olduğunu göstermişlerdir. Bu yüzden bu saldırganlar varlık sebebi ayuka çıkmış devleti karşıya alan eylemlerle anılması anlamlıdır. Ne var ki, 2 Temmuz 1993'ün ardındaki süreçte SHP'nin tüm maharetiyle 2 Temmuz'u laikliğe ve Alevilere yapılan bir saldırı olarak göstermesinin de katkısıyla 2 Temmuz yürüyüşlerinin içeriği de değişmeye başladı. Artık bugün "Türkiye İran olmayacak", "Türkiye Laiktir Laik Kalacak" mesajları, 2 Temmuz'un öne çıkan sloganları haline geldi. Devlet sosyal demokratlar aracılığı ile kendisine gelebilecek bir tepkiyi kendi avantajına çevirdiği gibi, iktidarda sosyal demokratların bulunmasıyla, çok güçlü "laik" bir karşı örgütlenmeyi de engellemiş oldu.

Saldırıları "Laik-Şeriatçı" Ekseninde Değerlendirmek Devletin Saldırganlardan Nasıl Faydalandığını Görmeyi Engeller!

2 Temmuz saldırısını "Alevi-Sünni" ya da "Laik-Şeriatçı" ekseninde değerlendirmek bir hatadır. Aslına bakacak olursak 2 Temmuz saldırısında, saldırganlar önlerine hedef olarak Aziz Nesin'i seçmişler, Alevileri değil. Dahası, Aziz Nesin'in 1 Temmuz günü etkinliklerin açılışında yaptığı konuşma, Alevi taraftan bir konuşma da değildi. Aksine, Aziz Nesin yaptığı konuşmada Pir Sultan Abdal'ı çok tanımadığını, Ali ile Muaviye arasındaki 1000 sene önceki çekişmenin kendisini hiç ilgilendirmediğini, Alevi kültürünün tıkanıp gittiğini ve ilerlemeyeceğini, Aleviliğin Şiiliğin Türkiyeleşmiş hali olduğunu düşündüğünü, Türk Alevilerin de Kürt Alevilerin de Türkiyeli olduğunu vurgulayan, kısacası Aleviler üstünde soğuk düş etkisi yapan, modernleşme temalı ve sosyal-şoven bir konuşma yapmıştı. Tabii ki, saldırganlar Aziz Nesin'e konuşması nedeniyle saldırmıyorlardı. Saldırıların bahanesi Aziz Nesin'in ateist kimliği ve daha somut olarak da Salmani Rüştu'nün Şeytan Aytelleri'ni Türkçe'ye çevirmesi idi. Yani saldırganlar Aziz Nesin sıfatında "ateizm"e saldırmıyorlardı.

Ama mağdurların çoğunlukla Aleviler olması, saldırının amacının ve niteliğinin de yanlış anlaşılmasına neden oldu. Özellikle Alevilerle Sünnilerin yoğun bir şekilde yaşadığı ve geniş bir Kürt nüfusu barındıran Sivas, burjuva diktatörlüğünün her türlü müdahalesini laik-şeriatçı, Alevi-Sünni çatışması gibi gösterebileceği bir kompozisyona sahip. Eğer ki 2 Temmuz olaylarına "bu olaylardan en çok kim yararlandı" diye soracak olursak, devletin Sivas Katliamı'ndaki rolünü daha iyi kavrayabiliriz.

2 Temmuz 1993 sonrasında devletin Hizbullah'a ve diğer İslamcı akımlara karşı yaptığı saldırıları göz önüne getirirsek, devletin 2 Temmuz saldırılarından pek korkmadığı görülebilir. Aksine 2 Temmuz'daki katliam devlet için bulunmaz bir fırsat yaratıyordu. Sivas Katliamı ve sonrasında sürecin devlet açısından en büyük karı, bir taraftan kuzeyde sınıra ulaşmaya çalışan Kürt hareketinin Alevi-Kürtlerle buluşmasını engelleyen, diğer taraftan zaten Kürt hareketine "mesafeli" duran Alevi-Kürtleri laik devlet tarafına çekmiş olmasıdır. Böylece ulusal hareket böyle bir zeminde bir kez daha bölünmüş ve birakin bütün olarak hareket etmeyi, ulusal hareketin anti-propagandası bile bu cehahtan gelmiştir.

Devlet Alevilerin kafasına faşistler aracılığı ile vura vura, onları hizaya çekiyor, kendi safına yaklaşıyor. Böyle katliamların ardından Aleviler sosyal demokratların yanı başında, laik devletin kolları altında hem şeriat karşı güvende olduklarını düşünüyorlar, hem de laik devletin sigortası olacaktırların temin ediyorlardı.

1 Temmuz günü Sivas'a yakın bölgelere "terörle mücadele" adı altında 400 kişilik güç gönderen ve son derece "etkilil" müdahaleler yapan ve Sivaslıları "terörist saldırganlara karşı temkinli olmaya çağırın" günlük birimlerinin, 2 Temmuz günü faşist saldırıları seyretmekle kalmayı, ardından katliamı "Alevi-Sünni" "laik-şeriatçı" çatışması olarak koyarak laik Türkiye Cumhuriyeti'nin sözcülüğünü Kürt Alevilere bırakması, devlet mekanizmasının nasıl çalıştığını göstermesi açısından öğreticidir.

CHP'ye Atılan Oy Katliamcılarını Hükümete Taşır

On dördüncü yıldönümünde 2 Temmuz Madımak Katliamı genel seçimlere birkaç hafta kala hatırlanıyor. Bu nedenle 2 Temmuz'un on dördüncü yıldönümü herhangi bir yıldönümünden daha farklı bir iklimde geliyor. Her şeyden önce, Alevi seçmenler bu seçimlere giderken kirlı ve boğucu bir kışkaç altındalar. Adeta Madımak Otelini saran alevlerin sıcaklığı ile seçimlere gidiyorlar.

AKP hükümeti parlamentodaki ve asker sivil bürokrasi içindeki Kemalist muhalefetin zorlamasıyla istemeye istemeye erken seçimlere yöneldi ve bu seçimlerden oy kaybetse bile, yine birinci parti olarak çıkmaya gayret ediyor. AKP'nin zayıflayarak da olsa birinci parti olmasını kendi geleneksel oylarıyla önlemeyeceğinin farkında olan rakipleri ise türlü tertiplerle bu taliherini döndürmenin peşindedir.

CHP ne yaparsa yapsın tek başına hükümet kuramayacağıının farkındadır. AKP'nin birinci parti çıkmasına rağmen hükümette yer alabilmesi için ufukta görünen yegâne seçenek belli ki bir CHP-MHP koalisyonudur. Daha şimdiden bu koalisyon kurulmuş gibidir adeta. CHP MHP ile koalisyon ortağı olmak üzere şimdiden hazırlıklarını yapmış görünmektedir. Baykal'ın seçim mitinglerinde eski bir faşist militan olan Yaşar Okuyan eksik olmamaktadır. Besbelli ki CHP şimdiden tabanını ve partilileri faşistlerle kırıştırılmaya ısındırma gayretindedir. Daha önemlisi bugün bir CHP-MHP koalisyonu neredeyse AKP karşısında olan burjuva siyasetçilerinin çoğunun razı olduğu bir seçenek gibidir. İlhan Kesici'nin CHP'ye iltilhak etmesi de Demirel'in CHP'ye bu doğrultuda örtülü bir mesajı gibi görülebilir.

Burjuva siyasetinin üst katlarında bu çerçevede planlar yol alırken tabanda da önemli hatta aykırı gibi görünür gelişmeler olmaktadır. AKP'nin rakipleri onu zayıflatmak için bir yandan Kürt oylarının AKP'den çekilmesine kerhen de olsa boyun eğmekte, bağımsız adayların üzerine beklenmesi gereken şiddet ve hisşmla yönelmektedir. Tersine bağımsız adaylara en çok çatan, geçen seçimlerde Kürtlerin oylarının hatırı sayılır katkısıyla birinci parti haline gelen AKP'dir. Öte yandan AKP'nin zayıflatılması için rakiplerinin başvurduğu tertiplerden biri de Alevi oylarının CHP ile MHP'ye yönlendirilmesidir. Bu maksatla, AKP'nin şeriatçılığı ve türban sorunu neredeyse bütün sorunların önüne geçirilmekte ve Aleviler AKP'de simgeleştirilen şeriat tehlikesine karşı CHP ve MHP'ye yönlendirilmek istenmektedir. Bu yolda Devlet Bahçeli'nin Alevi olduğu hatırlanmakta ve böylece MHP'nin üzerindeki Alevi kanının temizleneceği sanılmaktadır. CHP sanki oldum olası Alevilerin koruyucusuymuş edalarıyla konuşmakta ve öyle sunulmaktadır. Sanki böylelikle

Cumhuriyetin kurulmasına öngelen yıllardan başlayarak Alevilerin maruz kaldıkları bütün katliamların arkasında CHP ya da onun önceli türevi siyasi güçler olduğunun unutturulacağı sanılmaktadır.

CHP'nin Alevi kitlesine karşı işlediği tüm suçlara rağmen Alevi seçmenlerle ilikişisi ödenen beri bilinen bir gerçekliktir. Ama bugün Alevilerin istemeye istemeye de olsa CHP'ye oy vermesi her zamankinden farklı bir anlam taşımaktadır: Bugün CHP'ye atılan her oy bir CHP-MHP koalisyonuna oy vermek anlamına gelmektedir.

AP, MSP ve MHP'nin oluşturduğu Milliyetçi Cephe'ye karşı Alevilerin CHP'yi desteklemesi anlaşılmalı bir tutum değildi. Ama bugün CHP'ye verilen oy bir nevi Milliyetçi Cephenin kurulmasına destek vermek anlamına gelmektedir. CHP, seçimlerin ardından MHP ile koalisyon kurmaya hazırlanırken Aleviler arasından bu planlarına destek olacak hainler aramaktadır. Böyle bir aşığılık hizmete kendini hazırlayanlar ne yazık ki az değildir. Bununla birlikte, nice katliam ve kandırmanın deneyiminden geçmiş bulunan Alevi emekçilerin bu oyunlara alet olacakları kesin ve mukadder değildir.

Sadece bugün oy kullanmaya gidecek olanların kendi hatıraları bile Kemalistlerin tutup faşistlerin vurduğu nice katliamın sıcak anıları ile doludur.

Kuşkusuz Alevi kitlesinin bugüne kadar maruz kaldığı baskılar ve katliamlar kadar kendilerini aldatan burjuva siyasetçilerinin düzenledikleri tertipler de unutulacak silinecek şeyler değildir. Bununla birlikte Alevilerin her seferinde «denize düşen yılanı sarılır» atasözünü hatırlatırcasına gönüllü gönülsüz CHP'ye oy verdikleri de bir sır değildir. Bu koşullarda 2 Temmuz'un peşinden gelecek olan seçimlerde komünistlerin ödevi Alevi emekçilere bu atasözünü hatırlatanların karşısına dikilmek ve güc bir sesle «Sakin ha! O ylandırır!» uyarısını yapmaktır. İşte 22 Temmuz seçimlerine birkaç hafta kala Madımak katliamının on dördüncü yıldönümünün olması önemli bir tesadüftür. Hem CHP'nin, hem MHP'nin hem de AKP'nin üzerinde Alevilerin kanı vardır. Hepsı Madımak katliamının sorumluluğunu taşımaktadırlar ve hepsi ağız birliği ederek seçim kampanyalarının ortasında düşen 2 Temmuz gününü nasıl geçiştireceklerinin endişesi içindedirler. Ne CHP Madımak katliamının arkasında MHP'li faşistlerin olduğunu söyleyebilecek durumdadır. Ne MHP'li seçimlere giderken 2 Temmuz 1993 günü ağızlarından salyaları akarak savurdıkları küfür ve tehditleri tekrarlarmaya cesaret edebilecek durumdadır. Ne de AKP'nin o günü hatırlarmaya tahammülü vardır.

Kemalistlerin Alevilerle İlk Kavgası Ne Zaman Başladı?

Hacettepe Üniversitesinde okutulan Atatürk İlkeleri Ve İnkılap Tarihi Dersinin Dr. M. Derviş Kılınçkaya tarafından hazırlanmış olan notlarında şunlar söyleniyor: "İngilizler, bölgedeki etnik çatışmaların durdurulmasını, Erzurum, Erzincan, Bayburt ve Sivas bölgelerinde bir dizi şuralar kurulduğunu ve bunların hemen önlenmesini istemiş, aksi halde kendilerinin bölgeye müdahale edeceklerini bildirmişlerdi. Bunun üzerine hükümet Samsun yöresinde durumu yerinde inceleyip gereken önlemleri almak ihtiyacını duymuş ve bölgeye güvenilir birisinin gönderilmesi için hareket geçmiştir.

Damat Ferit Paşa kabinesi o bölgeye değerli fakat kendi isteklerine göre davranacak bir komutanın gönderilmesini düşündüyordu.... Padişah ve hükümet, dürt, güvenilir ve iyi bir asker olduğu bilinen ve İtihatçılarla arası açık olan Mustafa Kemal Paşa'yı 30 Nisan 1919'da 9. Ordu Müfettişliğine tayin etmeyi uygun buldu. Mustafa Kemal Paşa 'ya görevi sırasında bütün askeri ve sivil makamlara emretme yetkisi de verildi." Erzurum Erzincan Bayburt ve Sivas, Erzincan şurasının kurulduğu alani ifade eder. Daha Kuva'yı Milliyete teşkil etmeden önce, 1917 devrimine katılan Rus birliklerinin bulunduğu Erzincan'da bir Ermeni-Kürt Şurası kurulmuştu. O zaman devrime destek veren Taşnak partisinin etkisi altındaki Ermenilerin yanı sıra kimi Dersim aşiretlerinin de bizzat katıldıkları bu şura, bölgede yaşayan ermeni ve Kürt olmayanların da ilgisini ve desteğini kazanmıştı.

İşte İngilizlerin talimatı üzerine görevlendirilip 19 Mayıs'ta Samsuna çıkan 9. Ordu Müfettişi'nin resmi görevi bu şuranın bastırılması ve yayılmasının önlenmesi idi. Erzincan Şurası önce Taşnakların Fransızların tertipleriyle devreden çikması ve Koçgiri'ye sığınan Kürt aşiretlerinin direnişinin kırılmasının ardından Batı Dersim'deki Yeşilyazı'da 1921 yılında kendini feshetmişti.

Sanki kasten Erzincan şurasının yanı başında toplanan Erzurum ve Sivas Kongrelerinin Ermenilik ve Rumluk tehlikesinden bahsetmelerinin, Kızıl Orduyun komuması altındaki Ermenilerle alevi Kürtlerin birlikte oluşturduğu bu hükümete karşı Sünni Kürtleri yanlarına çekme gayretini ifade ettiğini düşünmek de zorlama değildir.

Erzurum ve Sivas Kongrelerinde bahsedilen vatanın bölünmesi tehlikesi İngilizlerin kaygılandığı gelişmeden başka ne olabilir? O günden beri de bölünmeden bahsettiklerinde Kemalistlerin kasettikleri ya Aleviler ya da Kürtlerdir.

Rus birliklerinin 1919 baharında Brest Litovsk anlaşmasına uygun olarak bölgeyi terk etmesinden sonra ve Sivas kongresinin hemen ardından bölgede Ermenilerle ve alevi Kürtlere karşı ilk saldırıları başlamıştı. Batı cephesinde Yunanlılarla yapılan çarpışmaların dışında, özellikle doğu cephesinde Kuva'yı Milliyecilerin herhangi bir yabancı kuvvete karşı savığılığı vaki değildi. Bunun anlamı gayet açıktır: güya antiemperyalist bir hareket olarak tasvir edilen Kuva'yı Milliyete hareketi esasen bir iç savaş hareketidir; nitekim Yunan ordularına yönelmeden önce Çerkes Ethem'in ordularına saldırması da bunu bir başka yönden doğrulamaktadır.

Erzincan Şurası önce Taşnakların Fransızların tertipleriyle devreden çıkıp Kürtleri Kemalistlerin karşısında yalnız bırakması ve Koçgiri'ye sığınan Kürt aşiretlerinin direnişinin kırılmasının ardından Batı Dersim'deki Yeşilyazı'da 1921 yılında kendini feshetmiştir. Ama bu süreç boyunca Kemalist hareket özellikle bazı Sünni Kürt aşiretlerini yanına çekmek için Dersim'deki hareketin bir Alevi hareketi olduğunu öne çıkarmaya özen göstermiştir. Kemalistlerin Erzincan şurasından başlayıp Koçgiri'den geçerek bu hareketini izini sürmesi ise 1938'de Dersim'deki direnişin kırılmasına kadar kesintisiz sürmüştür.

Cumhuriyetin temellerinde alevi düşmanlığını yatmasının başlıca nedenlerinden biri burada aranmalıdır. Kürtleri alevi-sünni diye birbirlerine düşürme gayretlerinin ilk örneği de bu süreçte görülmüştür. Ama bu süreçte Kemalistler aleviler arasından da kendilerine destek kazanmayı ihmal etmemiştir. Diyağ Ağa ve Cemile Çeto gibi alevi-Kürt hainleri bunların başında gelmektedir; bunlar sonradan Kemalistler tarafından ödüllendirilmiş değil, kurşuna dizilmiştir. İdamaya giderken aklı başında gelen Cemile Çeto'nun «bundan sonra beni Cemile Kerro (eşşek Cemil) diye anınsınlar» dediği rivayet edilir. Kemalistlerin tertiplerine alet olan ve olmaya hazırlananların ibret alması gereken örneklerin başında bu gelir.

İşte bu şartlarda komünistlerin devrimcilerin ödevi 2 Temmuz'un yıldönümünde özellikle Alevi emekçilerin belleklerini tazelemek haktı öfkelerinin soğumasına izin vermemek ve bu öfkeyi onların oylarını devşirmek üzere kendilerine yönelik düşmanlarının üzerine yönlendirmek. Üstelik bu kez Alevi seçmenler her zamanki kadar çaresiz ve seçeneksiz değildir. Seçimlerde Madımak katliamının ve emekçilere, devrimcilere yönelik diğer katliamların sorumluluğunu taşımayan bağımsız adaylar da vardır. Üstelik her zaman değişebilir ve seçimlerde bağımsız adaylara oy atmak oyunu boşla atmak anlamına gelmeyecektir. Daha da önemlisi bugün düzen partilerinin hepsine hayır diyerek oyların bağımsız adaylara atılmasıyla yetinmeyip bu bağımsız adayların seçim kampanyaları vesilesiyle emekçilerin kendi buldukları her yerellikte ortak bir irade ile kendi örgütllüklerini yaratmalarının ve bu örgütlenmelerini seçimlerin ardından üzerlerine yönelecek saldırılara karşı ortak bir savunma cephesinin temel taşları haline getirmenin koşulları vardır.

İşte 2 Temmuz'un on dördüncü yıldönümü aynı zamanda böyle bir dayanışmanın ve bir ağızdan katliamların sorumlularının hepsine hayır diyebilmenin imkânlarını sunduğu için de önemlidir.

KöZ'ün arkasında duran komünistler 2 Temmuz'u da bilinçle karşıyor. 22 Temmuz'a kadarki seçim döneminde de bu sorumluluğun bilinci ile çalışacaklar.

Sivas Kongresi Laikliğin CHP'nin İlkesi Olmadığının Kanıtıdır

Sivas Kongresi, resmen Cumhuriyet Halk Partisi'nin ilk kongresi olarak kabul edilir. Bu bakımdan CHP'nin laik bir cumhuriyetten yana olduğunu sananların bakması gereken yer orasıdır. Sivas Kongresi'ne katılan temsilciler şu yemini etmişlerdir:

"Yüce halifelik ve saltanat makamlarına, İslamiyete, devlete, millete ve memleket manen ve maddeten hizmetten başka bir gaye ve emelimiz olmadığından ötürü, kongre görüşmeleri devam ettiği sürece, kişisel ve siyasi ihtirastan ve partiliclik amaçlarından uzak bir azim ve iman ile çalışacağımıza ve İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin ihyasına çalışmayaçımıza namusum ve bütün kütsal saydığım şeyler adına yemin ederim."

Bu yeminle yola çıkılarak baştan itibaren alevi ve saltanatı kaldırıp laik bir cumhuriyet kurmak üzere hareket ettikleri herhalde en son akla gelmesi gereken şey olsa gerektir. Kongrenin tümüne ve hazırlık sürecine de aynı yaklaşım damga vurur.

Cumhuriyetin temellerinin atılması diye anlatılan Büyük Millet Meclisinin açılış seremonisini tarif eden bildiri de şunları söyler: "Yüce Allah'ın yardımıyla Nisan'ın 23'üncü günü Cuma namazından sonra Ankara'da Büyük Millet Meclisi açılacaktır" diye başlayan bu genelgede; «Vatanın İstiklali ve Saltanatı makamının düşmanlardan kurtulması gibi en önemli ve hayati vazifeleri yerine getirecek olan Büyük Millet Meclisi'nin açılışını Cuma gününe rastlatmakla, o günün uğurundan, açılıştan önce Meclis'in bütün mensuplarıyla Hacı Bayram- Veli Camiinde Cuma namazı kılınarak, okunacak Kur'an-ı Kerim'den ve getirilecek salavattan yararlanılacağı bildirilmiştir. Namazdan sonra Sancak-ı Şerif taşınarak, Daire-i mahsusaya (Meclis'in açılacağı yere) gelinmeden önce bir dua edilecek, kurbanlar kesilecektir. Tören dolayısıyla, Hacı Bayram Veli Camii'nden, Meclis binasına kadar Kalordu Kumandanlığına askerî kotalar ile özel tertibat alınacaktır. İndirilecek hatmin son bölümü camiden sonra Meclis önünde tamamlanacaktır."

Bu protokolünde de laik bir zihniyeti yansıtmadığı açıktır. Ama daha açık seçik ortaya konması gereken şey bugün Kemalizm ve laiklik adına ve güya cumhuriyetin temel niteliklerini koruma iddiasıyla İslamçılara çatanların sahtekârlığı ve bunlara kanalarının bölünmüşüdür.

Tabii siyasette marifetin yalan ve çarpıtma ile kandırılmaya olduğu insanın inanarak sonradan geri dönüp baktığında, bu aykırılığın asıl amaca ulaşmak için bu amaci gizleyerek uygulanan ustaca bir taktik olarak ta yorumlayabilir. Oysa gerçek bu değildi. Kemalist hareket en başında olduğu gibi son noktasında da dini ve mezhep çatışmalarını burjuvazinin değerimine su taşımak için kullanan bir burjuva akımdır. Burjuvazinin tüm diğer hizmetkârları gibi, süpürülüp atılmadan özellikle de işçi hareketi içindeki kalıntı ve izleri silinmeden emekçilerin ve ezilenlerin egemen olduğu bir düzenin kurulması sağlanamayacaktır.

Gerçekten laik ve tüm burjuva cumhuriyetlerinden milyon kez daha demokratik bir cumhuriyetin temelleri, komünistlerin önderliğinde işçi-köylü ittifakına dayanan bir proleter devrimiydi, Kemalizm'in ve Kemalistlerin kurduğu burjuva diktatörlüğünün yıkılması üzerinde atılacaktır. KöZ'ün arkasında duran komünistler bu devrime önderlik edecek partiyi yaratmak için mücadele ediyor.